

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο Σκάρος πέθανε

του Στέλιου Παπαντωνίου, εκπαιδευτικού

Ο ΣΩΤΗΡΗΣ Σκάρος πέθανε. Ενενήντα τεσσάρων χρόνων. Πλήρης ημερών. Δεν ζήτησε ποτέ βοήθεια από κανένα. Η γυναίκα του τον κάησε το πρωί να σηκωθεί να πιει τον καφέ του κι αυτός ήταν στον Αϊ Επίκτητο.

Όταν τους έδωξαν οι Τούρκοι από το χωριό, στο δρόμο τον συνάντησε συνεργείο του ΡΙΚ. Θα επιστρέψουμε, είχε πει η γυναίκα του. Στο σπίτι μας θα ξαναπάμε, επανέλαβε ο Σκάρος.

Είχε ένα τεράστιο περβόλι πάνω στη θάλασσα. Ο κήπος έμπαινε στη θάλασσα, τραγουδούσαν τα παιδιά του. Όλοι αρσενικοί, πέντε τον αριθμό, έμπαιναν στη θάλασσα από την παιδική τους ηλικία και τον ακολουθούσαν όσο εκεί που τους έχανε.

Μια πίστη μοναδική και μια υπομονή πάνω από λώβ. Ο κήπος που έμπαινε στη θάλασσα τότε ήταν πάνω από εκατό χιλιάδες λίρες. Δεν τον έδινε. Είχε παιδιά. Με μέλημον στα Ξενοδοχειακά.

Ήρθε η εισβολή και με το μικρό μίνι βρέθηκε στη Λεμεσό. Στο συνοικισμό των Ποημιδιών. Η πίστη να τον ακολουθεί και η αιώνια υπομονή με τη λαϊκή θυμοσοφία. Σε κάθε παρατήρηση, σου απαντούσε με παροιμίες. Πόσος εν ο κάουρας τζιαι πόση εν η μαϊρκά του;

Ορθοτενής, πανύψηλος, λεβεντόγερος, κι ένα ελεύθερο πνεύμα με ελεύθερη γλώσσα. Ο Σωτήρης Σκάρος. Τα 'λεγε και δεν φοβόταν κανένα. Μια αγνή ψυχή, αγγελική. Το αυθεντικό και γνήσιο πρόσωπο του Κύπριου.

Όταν τα παιδιά του πήγαν στο σπίτι τους, στον Αϊ Επίκτητο, την καταραμένη μέρα που άνοιξε ο Ντενκτάς τα συρματοπλέγματα, είδαν το μοναστήρι εκείνο -πόσο παραδεισένιο ήταν το σπίτι τους- να έχει μέσα άλλα τρία σπίτια παράνομα χτισμένα, γιατί η Τουρκάλα είχε τρία παιδιά και πού να τους χτίσει.

Έκαναν καμιά βδομάδα του θανατά. Ούτε να πιουν ούτε να φαν.

Ο Σκάρος στην πίστη του. Στο συνοικισμό, σ' ένα στενοκοπημένο σπιτάκι, αυτός, ο άρχοντας τ' Αϊ Επίκτητου, σε μια τρώγη. Κι υπέμενε και πίστευε.

Ο Σκάρος πέθανε στην άνετη προσωρινότητα. Ενενήντα τεσσάρων χρόνων. Αιωνόβιος και υπομονετικός πάνω από λώβ.

Μας διδάσκει τίποτε; Του οφείλουμε τίποτε; Πόσοι πρόσφυγες ακόμα θα πεθάνουν στην προσφυγιά;